

Yıl 2 Sayı 13

Eylül 937

KONYA

HALKEVİ TARAFINDAN AYDA BİR ÇIKARILIR

KONYADA ESKİ TEKYELER

ABDÜLKADİR ERDOĞAN

Bizde tekyeler denilince ilk önce tarikatler ve tarikatçılar hatıra gelir tarikatların bir çoğunda Haşimileri sevmek ve Emevilere sövmek bir umde gibidir. Arabın en kuvvetli bu iki kabilesi arasında İslâm,an önce ve sonra geçen kanlı tokuşmaların doğurduğu tarikatler hiçşüphesiz siyasî birer teşekkülden başka bir şey değildir. Biz bu yazımızla şimdilik o hadiselere yanaşmak istemiyoruz. yalnız tarihe karışan tekyelerin İcdimaî yaşayışımız üzerinde bıraktığı çirkin tesirlerden örnekler göstererek o günlere yetişmeyen yeni nesli aydınlatmak isteriz.

Konya ve çevresindeki tekyeleri iki boya ayırmak çok doğru olur. Birincisi tarikat tekyeleridir. yani bir tarikatın ayin yapması için mensuplarının toplandığı yerlerdir. bunların eskiden büyüklerine hanikah, küçük-

lerine zaviye denirdi. İkincisi Şeyhi, dervişi ve âyini olmayan türbelerdir. vakıtle bir kimse ölmüş ve bazı açık gözlü kimselerde onun mezarını benimseve yerek halkın her hangi bir dert ve dileğine ve kendi geçim gelinine uygun bir şebeke yapmıştır. tekelere benzeyen üçüncü bir kısım daha vardır ki buralara (ocak) denirbi. içinde yatan ölü yoktu. vaktıyla sınık tanınmış bir adamın sülâlesi elinde kalmış bir evden ibaretti. Konya ve çevrelerinde nekadar hastalık varsa yakın zamanlara kadar bu tekye ve ocakların birisinde tedaviedilirdi. Eğer bu hastalık teşhis edilmez ve hangi tekyeye âit olduğu bilinemezse onu bilmenin de bir yolu vardı: âilesi arasında Mehmet adlı bir kimse bulunan yedi evden yedi bıçak tedarik edilir, bıçakların sapına gelişi güzel yedi tekyenin adı

yazılıp uçları su doldurulmuş bir tasın içine sokulur, üç gün sonra bıçaklar sudan çıkarılıp bakılır. hangi bıçağın ağzı daha fazla paslanmış ise hastalığın ancak o tekyede tedavi edileceği anlaşılırdı. mesalâ Doktorların sıcak tutmakla ve ısıtıcı ilaçlarla tedavi ettikleri (İngi) hastalığının konuya da bir tekyesi vardı. ulurmak semtinde aynı adla anılan mahalledeki Burhan dede tekyesidir. bu tekyenin Mart içinde muayyen bir günü vardı, buna halk (Nuzla günü), tekyeyede (Nuzla tekye) si derlerdi. (Nuzla) kelimesinin dilimizde bu hastalıkla bir ilgisi görülemiyor. (İngi) nezle demek olduğuna göre bu kelimenin (Nezle) bozması olduğu seziliyor. vaktile nezlenin bu tekye ile tedavisini ortaya atan bir dede bozuntusunun bu adı koyması ve sonradan çarpık ağızlarda dolaşa dolaşa söyleyişin bozulması ihtimali uzak değildir. bu tekye bir türbeden ibaretti. içinde Burhan dede adlı bir zat ebedî uykuya varmış bulunuyordu. ne dervişi vardı, ne tarikatı...

vaktile Burhan dedenin soyundan bir bekçi bulunurdu. bu bekçi eli boş zamanlarında dve

yzünden ince, ince fitiller bükür' bunları dedenin merkadi üzerine dökerdi senenin muayyen gününde her semttten buraya akın eden kadınlara bu fitilleri satardı. bu tekkeye erkekler de gidersedeyen çok düşkün kadınlardı. kadınlar Burhan dededen türlü türlü dilekler diledikten sonra satın aldıkları bu fitilleri saçlarının arasına sokarlardı. ve bu sayede bir yıl (Nezle-İngi) görmeyeceklerini sanırlardı. her yılın dönüm gününde Burhan dede tekyesinin bağçesi ve çevresi bir insan sergisi olurdu. seyyar satıcıların her boyu o gün orada pulunurdu. bu ziyaret umumi idi bir de her haftanın cumartesi günlerinde her dertliye tekye yine açık bulunduruldu. Kouya da gerek bu tekye, gerekse aşağıda her birisinden ayrı ayrı bahsedeceğim. diğer tekyelerin cumartesi günleri açılması, üzerinde duracak bir meseledir. bu gün ziyarete tahsis edilmesinde iki ihtimal hatıra gelebilir. Müslümanlıkda iki gün kutlu sayılır. birsi cumartesi' öteki perşembe günleridir. cumartesinin tekye ziyaretine tahsis edilişi bundan ileri gelmiş olabilir. ikinci ihtimal Müsevilikde de cumartesi meymenetli bir gündür. acaba bu işede bir yahudi

parmağımı girdi ? bir çok hayırlı işler için müslümanlıkda perşembe günleri ayrılmasına rağmen bu havalide ziyaretlerin cumartesine tahsis edilmesi bu soğuk ihtimali hatıra getirmiştir. bunun gibi İstanbulda da diğerlerine tesadüf edilmektedir. Beykozdaki yuşa tebesinde bir ziyaret yeri vardır. Müslümanlar orada yatan zati yuşa Peyganber sanırlar halbuki yuşa Peyganber Kudüsde ölmüş, oraya gömülmüştür. Beykozdaki ise musevi azizlerden birisidir. bu zati İstanbulda müslümanlarda, gayrimüslimlerde ziyaret ederler, hele müslümanlar tarafından orada dökülen kurban kanlarının sayısı hesaba gelmezdi. salı günü (1) İstanbulda ne kadar fena sayılırdı bu şemet Türklere değil hıristiyanlara ait olması gerekir. çünkü İstanbulu Türkler o gün girmişlerdi. fakat bilgisizlikle bu şemeti üzerlerine almışlar ve

(1): Bu günün adını İstanbullular kalın, Anadolular ise ince telaffuz ederler. kalın söylendiğine göre (salmak) kökünden alınması çok uygun olur. eski medreselerde o gün bir ders okdnu ve talebe saliverilirdi. ince söylenildiğine göre üçüncü demek olan (Salis) bozması olabilir. çünkü salıya arabalar (سالىة ve سالىة) demektedirler.

Anadolu halkında bu inanışta ön ayak olmuşlardır. Süleymaniyyede boyacı bir musevi vardı. bu, her kandil için evinde yağlı çörek yapar ve kandil günleri ikindiden sonra Beyazıt camii avlusuna oturup halk camiiden çıkarken: (Mübarek çörek kandil çöreği) diyerek müslüman ağızla satardı. Burhan dede tekkesinde ingi tedavisi için deve yününün seçilmesindeki sebep şimdilik belli değildir. deve' diken yiyen ve ağır yük çeken bir hayvan olduğu için kutlu sayılır. belki o, böyle bir düşünce ile seçilmiş olabilir. (Kengi): bu da ingiye benzer bir hastalıktır. ingi bedeninin yukarsında, kengi ise bedeninin aşağısında olur derler. kenginin Konyada tekkesi yoktu, fakat ocağı çoktu. her yörede, her mahallede ocaklı eksik değildi.

Konya'da her ocaklıya (filân hastalıkta eli var) derlerdi. Kengi ayakla tepilirdi. Fakat ocaklıya yine (filanın kengide eli ear) derlerdi kengiyi ocaklılar iki türlü tedavi ederlerdi. ya teperlerdi, yahut çenterlerdi. tepenler hastayı yüzüstü yatırır, okuya, okuya ayaklarıyla ağrıyan yerlere basarlardı. ve (el benim elim değil Fatma ana'mızın eli) diye başla-

rlardı. görüyorsun ya yukarıda kaydettiğim Haşimî'lik gayreti burada da kendisini göstermektedir. böyle ayakla bele, çenelere basmakla ağrıların biraz dinmesi pek tabiidir. eğer hasta kendisini fazla üğütmüş te ağrılar iliklerine işlemişse ve tepme ile geçmemişse ocaklı üçlenmesini tebih ederdi. yani fasıla le üç kere tepilmesini tavsiye eylerdi. bu üçleme hastanın eyi olmasına zaman kazanmak içindi. üçledikten sonra eyi olursa tepmeden, ölürse ne yapalım tanrıdan derler veyine ocağı körletmezlerdi. bir de bu ağrıları çentten ocaklar vardı, bunlar kesmez bıçağa benzer demirden bir âlet taşırıldı. onunla ağrıyan yerleri keser gibi çenterlerdi. eğer eli olan ocaklının yanında bu aleti bulunmazsa her hangi bir bıçak, yahut bir makasla çentmek işini yine geri bırakmazdı. Şunu da unutmamak lazımdır: Ruhani telâkki edilen bu ağrıların müslümanı oldığı gibi müslüman olmayanı da vardı. eğer bir müslüman çenter de ağrı durmazsa Hıristiyana gidilir, ona çenttirmek gerekirdi. Konya'da eski Rum ve Ermeni'lerden de böyle kurnaz ocaklılar eksik değildi.

(Sıtma): bu gün fennî mücadelele temizlenmesine çalışılmakta olan Şıtma'nın da eskiden pir tekkesi vardı. cumartesi hünleri kadın, erkek buraya taşınırdı. hatta yıllarca süren yıl sıtmaları için tekkelik denerek herkes tarafından bu tekke tavsiye edilirdi. Şehirden istasyona giderken sol yanda ki (yüksek mezarlık) ın biraz ötesinde halâ (Pir Ebi tekkesi) adıyla söylenen bir tekke vardı. bu tekke de bulunan küçük bir kemiği bir kazanın içine koyarak su ile kaynatırlar, onunla yıkanır ve böylece sıtmadan kurtulduklarına inanırlardı. bu kemik hakkında halk arasında uydurma bir hikâye vardır. onu da buraya kaydetmeden geçmiyeyim. çünkü esatırın de başka milletlerce başka bir kıymeti vardır.

Konya'nın alavardı bağları yanında ve Beyşehir yolu üzerinde Türbe ve camii bulunan meşhur bir [Hoca Fakih] vardır. bunun çömezlerinden üç kişi hocanın besili bir kuzusunu kesip yemeğe karar vermişler. ve hocalarının medresden ayrıldığı bir günde bu kararlarını yerine getirmişlerdir. bu üç arkadaştan birisi olan [Pir Ebi], kuzuyu pişirme işini üzerine almış ve öyle yapmıştır. hoca gelip araştı-

nca kuzunun başına geleni öğrenmiş ve üçüne de ilenmiştir. Pir Ebi'ye; [Senin de kıyamet kopuncaya kadar kemiklerin kuzunun kemikleri gibi kaynatılsın demiştir. o zaman Nasrattın hoca'] da hoca Fakih'in çömezi bulunuyormuş. o, diğer çömezlerin bu kuzu işine kızmamış fakat onların yaptıklarına kahkaha ile gülmüş hadiseyi de hocadan saklamış hoca Fakih, kendisinde bu suç gizleyen nasrattına da. [Senin de adın anıldıkça gülünsün] demiştir. İşte kazanda kaynayan kemik Pir ebinin kemiği imiş. kuzuyu kesen ve yüzen üçüncüsü ise hoca'nın ilenci ile o zaman asılmış ve derisi yüzülmüştür. [1].

Halk arasında yaşayan bu gibi hikâyelerin aslı olmasa bile oradaki kaynayan kemiğe taalluku itibarile şöyle, böyle bir kaynak sayılabilir.

(Bağa = Boğmaca): Bir nevi boğaz hastalığından ibaret

[1] Nasraddin Hoca ile Hoca Fakih ve Pir Ebi muasır olabiliyorlar. Selçuklu'lar devrinde yazılmış bir vakfiyede Nasraddin Hoca şahit gösterilmekte. Pir Ebi'nin adı da [Hacı Bektaş - ı Veli Vilâyetname] sinde geçmektedir. Bursalı Belig Ef. nin (کلام سنه رياض عرفان) nında Nasraddin'in ölümünü [811] göstermesi her halde yanlıştır

olan Bağanın tekkesi Sadrüddin-i Konevîye giden sokağın başındadır İçinde (İmamı Bağavi) adlı bir yatır vardır. Bu hastalığa tutulanlar bu tekyeye giderlerdi. Oradaki tekke bekçisi eskiden kalma bir bez parçasını hastanın boğazına dolar. okuyarak yavaşça üç kere boğardı. Bu hastalığın bu tekkede tedavisi öyle zannediyorum ki bir kelime ilgisi ile dir. Orada gömülü olan zatın bağlı olması Bağa hastalığı'nın tedavisine güzel bir alâka teşkil etmiştir. Bu tekke dışında ve köşesinde uçu sivri büyük bir taş vardır. Karnı ağrıyanlar da bu taş karnını dayarlar ve bir daha ağrı görmeyeceklerine kanarlar. Eski Darülmuallimin talebesi bu taşı bir gün gidip yerinden oynatmışlardı. kal'anın hendeğine yuvarlamışlardı (2).

Tabak): Tabak hastalığı Konya'da cildi bir hastalığın adıdır. Yıkılan ve yerine (İsmet İnönü ilk okulu) yapılan (Feyziye medresesi) bitişiğinde bu-

[2] O zaman mektebin müdürü, bugün [Niğde Orta Okulu] öğretmenlerinden Bay Ahmed Fasim idi. Tekke taassubunun kükrlediği öyle bir zamanda böyle bir taşı hendeğe yuvarlamak yüksek bir himmet ve büyük bir cesaret idi.

nunda bir tekkesi vardı. Tabaga tutulanlar yine Cumartesi günleri buraya koşar ve oradaki bir çamır çukuruna ayaklarını sokardı. Ayrılırken deçukurdan aldıkları çamırları nelerinde sivilceler varsa oralarına sıvarlardı.

Esasen cildi bir hastalık için maddi bir tedaviden ibaret olan bu itiyad, sonradan (Ahi baba)ların kurnazlığı ile manevi bir tedavi şekline sokulmuştur. Bir zamanlar tabak san'atı ile en ziyade tanınmış olın kasabalarından birisi de Konya şehri idi. (Kuzgun Kavak) denilen bu mahalle ve çevresinde yeni yeni evler yapılırken ve temeller kazılırken yüzlerce tabak hane enkazının meydana çıktığı görülmüştür. Orada eski bir tabakhanenin halâ mevcut olması bunu teyid etmektedir. Bu tabakhanenin arkasında [Ahi Baba]lara âid iki yüz yıllık bir salon korunmaktadır. Bu salonun nakışlarının o karnlerin yadigârı olduğu anlaşılmaktadır. Ahi teşkilâtında esnaf başlığını her seçimde Debbâğ'lar kazanırdı. Çünkü servet onlarda, çokluk yine onlarda idi. Bunların re-

isine [Ahi Baba] unvanı verilirdi. Diğer esnaf her zaman ekaliyette kaldığı için zarurî olarak [Ahi Baba]ya bağlanmakta idiler. San'atkârlardan her zümrenin ustalık peştemalını Ahi Baba'lar kuşatırlardı. Debbâğların piri olan [Ahi Evren] Kırşehir'de gömülü idi. Konyadaki Ahi Babalığı seçimde kim kazanırsa Kırşehir dergâhın'da postnişin bulunan büyük Ahi Babadan icazetname gelir ve Divanı Hümayun'dan da kendisine berat verilirdi. Debbâğların pirleri olan [Ahi Evren] kerametleri ile meşhur olduğu için her yerde sonradan gelen onun halifeleri de yani Ahi Baba'lar da kuvvetli görünmek isterler ve onlar da kerametler gösterirlerdi. Pirleri olan [Ahi Evren] yılanları umnızlarına dolar ve halk arasında dolaşırdı. Zaten [Evren]de yılan demektir. Sonradan gelen onun halifelerinin de buna yakın kerametler göstermesi gerekiyordu. Hatta şair Sabuhi Dede'nin o zamanki Konya Ahi Babası hakkında yazdığı on beş beyitli bir medhiyede onun kerametini şöyle anlatıyordu:

Ehli suret sureti zühdü ibadatın görür
 Ehli mana olşehin kurbi makamatin görür
 Ey (Sabuhî) ehli dil çok türlü halatin görür
 Konya halkı her zaman keşfü keramatın görür
 Üştüriner; tiğı uryan, mesti bi sabru sükûn
 Hazreti Baba Ahi zade şehi mülkü cünün

Bir Mevlevî şairi olan Karamanlı Sabuhî Dede'nin şahadetine göre bu Ahi baba Konya çeşmelerinin birisinden bir dua ile su yerine süt akıtmıştır. Ne büyük keramet değilmi? Buna keramet değil mucize demek daha yerinde olur.

Debbağlar; könleri mazı, nişadır, kireç ve saira ile terbiye ederlerdi. Bu ilâçlarla gönleri yıkadıkça sular tekkenin bağçesindeki çukura akar ve orasını bir göl haline sokardı. İşte hastaların baldır ve bacaklarına şifa niyeti ile sürdükleri çamırlar bu sudan husule gelirdi. Sonra dabakhaneler oradan kaldırılmış ve debbağlarda dağılmış sade çamırın kerameti tekkelerin kapanmasına kadar yaşamıştır. Tekkede bekçilik eden zatin yakın zamana kadar bütün esnaf destirlerinde dua ettiğini ve dürü geydiğini herkes bilir. Son zamanlarda Konya'da ("Ahi Evren) in kerametine kuvvetlendirecek iki hadise olmuştur. Tekke yanında kom-

şuluk eden iki zatten birisinin dili tutulmuş diğerinin de yanı tutmaz olmuştu. Dili tutulan zat ziyaretçilerin şiddetli aleyhinde bulunur, bir yanı tutmayan zatte bu çamır alınan çukuru benimseyordu. Esnaf arasında her ikisinin bu hareketleri bu felâketlerine sebep olmuş gibi gösterildi. Şimdi tekke yıkıldı, çukurlar düm düz oldu, ve yerine [İsmet İnönü İlk okulu] yapıldı, kimseye zarar dokunmadı.

[Süt çekilme]: bazı kadınların gıdasızlıktan, yahut başka bir hastalıktan dolayı südü çekilir. Henüz süt emen çocuğunu doyurmaz bir hale gelir. İşte o zaman süt tekkesine gidilirdi. Süt tekkesi Konya'nın ferhuniye mahalle'sinde idi. Burası Selçuklu hükümdarlarından üçüncü key kavu'sun kızı [Fatma Hatun] a nisbet edilmekte idi. Südü çekilen kadın bu tekke'ye giderken bir helke süt götürüp bekciye verirdi. Bir ata sözü vardır: [tekkeyi bekliyen çorbayı içer.] derler. İşte bu tekke

bekçisi de çorba yerine bol bol süt içerdi. İçemediğini de pir aşkına yoğurt çalar yerdı. Tekke ziyaret edildikten sonra da süt götürülen helkeye oradaki kuyudan su doldurulur, getirilirdi. Tabak tekkesindeki kerameti geçen Ahi baba'nın çeşmeden süt akıtması kadar bu da bir harika değilmi ?..

[Bulgurcuk]: bu da cildi bir marazdır. Tekkesi çarşı içinde ve macediye han'ının arkasında idi. Selçuklu tarzında bir türbe olup sonradan camie tahvil edilmişti. Bu işlerde ihtisası olan ihtiyar kadınlar öteki cildi hastalıklardan [Bulgurcuk] u kolayca ayırt ederlerdi. bulgurcuk çokça taze çocukların yüzünde ve gövdesinde olur, derlerdi. Hasta çocuğu, anası ve ya ninesi bu tekkeye götürür, bekçisine tükürttürürlerdi. Tükürtmek nasıl olur, bakınız: Ziyaret için tekkeye giderlerken birazda bulgur getirilir ve bekçinin önüne sürülürdü. Bekçi, getirilen bulgurdan az bir kısmını ağzına alarak gever ve ezdikton sonra çocuğun neresinde bulgurcuk varsa oralarına tükürürdü. Bulgurun gerisi tekkenin bekçisine kalırdı. Bulgurcuk hastalığın çok olduğu yıllarda her cumartesi günü bir çuval bulgurun toplan-

dığını bilenler vardır.

(Isırgı): Bu da cildi hastalıklardan birisidir. Çocukların yüzünde olur, saridir. Tekkesi yoksa da ocağı vardı. Yüzü ısırgı olan çocuğu ocağa götürürler. şeker okutup çocuğa yedirirler. ısırgı olan yerlerine de ocacıya tükürtürlerdi.

(Siğil): Bu ellerin üstünde çıkan küçük kabarcıklardır. (Civar mahallesi) ndeki (Celâl çeşmesi) nin bitişiğinde bir tekkesi vardı. Elinde siğil olanlar bu tekkeye giderler, oradan biraz çamır alık siğillerin üzerine sürerlerdi. Bugün bu tekke yıkılmış, siğilin tedavisi de fennî şekline sokulmuştur.

[Temereği]: temreği, bedende ve çokça yüzde olan eildi bir hastalıktı. bunun ocaklısı temreği olan yerin etrafını mürrekkeple çevirir ve çizgilerken pir şey okur gibi dudakları deprenirdi.

[Karın Ağrısı]: karın ağrısının tedavi yeri de Şemsi Tebrizi türbesi idi. orada eskiden kalma pir lubut vardı. bununla vaktiyle tekye şeyhleri terbiyesiz dervişleri döverlerdi. son zamanlarda lubut cennetten çıkmış bir deynek gibi bin bir derde deva olurdu. oraya giden hastalar bu

tokmağı isterler. türbedar dede de divardan indirir, bir ucunu öptükten sonra hastanın eline verirdi. hasta onu karnına basardı. cumartesi günleri hasta çok gelirse kolay kolay tokmağı tutmaya sıra gelmezdi, tekke ile tokmağın münasebeti varsada togmak ile ağrının ne alâkası vardı, bilmem Şemsi tebrizî türbesinde üzerine kıymetli Acem şalları örtülmüş ve baş tarafın bir meylevi külâhı geçirilmiş bir sanduka vardı. Mevleviler bunun karşısında baş eğer, Şemsi tebrizî'nin merkadi olmak üzere bu sandukayı gösterirlerdi. bir gün türbedar Riza dede'nin muvafakati ile yardımcıları bularak bu sandukayı yerinden oynattık. altında bir Mermer kitabe olduğunu umuyorduk. onu okuyacaktık. Ne çıksa beyenirsiniz .. susuz bir kuyu zaten Şemsi tebrizî'nin Konya'da öldüğüne dair menkabelerde bile doğru bir kayıt görülüyordu. küçük bir cesaretle burasının uydurma bir tekke olduğunu yakından öğrenmiş olduk.

Türbedarın nezdinde içi yazılı bir tas vardı. Bu taş ile tekkenin avlusundaki kuyudan şifa niyeti ile su içilirdi. dedenin propağanda yaptığına göre bu mekke taşı bir gün zezem ku-

yusuna düşmüş, yer altındaki kanallardan aka aka bir gün Şemsi tebrizî türbesi'nin kuyusundan çıkıvermiştir. İşte bu tas ile bu kuyudan bir yudum su içmek mekke'ye gidip te zavraklardan zezem içmek kadar şifalı idi. Yerinden kalkmayan ağır hastalar için bazan bu tas para karşılığında evlere de götürülürdü.

[İç sıkıntısı]: Bu çok şümüllü bir hastalıktır. Konya'da değil dünyada bile içi sıkılmayan bir kimse tasvur olunmaz. Türlü türlü sebeplerle içi daralanlar doğruca Mevlâna türbesi'nin gümüş kapısına koşarlar idi. çelebiler halkı kolaylıkla türbeye ısındırmak için her ferdin müptelâ olduğu bir hastalığı seçmişler ve onun tedavisi için de sudan bir ilaç keşfetmişlerdi. Mevlâna türbe'sinde İlhanî'lerden Ebu Sait bahadır ha'nın Sarayı için vaktıyla yapılmış bir şarap kazanı vardı. İran Seferinde elde edilmiş olan kazanın üzerindeki yazılar incelenmeyerek dönüşte Mevlâna türbesine hediye edilmişti. Dedeler bu kazanı Nisan yağmuru ile doldururlar ve içine de Mevlâna'nın merkadi başındaki sarığın ucunu ıslatırlar ve iç sıkıntısı için gelenlere bar-

dek bardaksatarlard [1].

Bir de Mevlâna türbesi'nin cenup cihetinde bir pencere vardır. Demir parmaklıklarında mükerrer olarak (مراد) kelimesi hakkedilmiştir. Ziyaretçilerin gönüllerinde ne gibi muratları varsa bu [Murat penceresi] nden biteceğine inanırlardı. Halbuki demir parmaklıklar üzerinde yazılı olan bu kelime-

(1) Bu kazanın üzerinde Meliki Âdil Ebu Sait bahadır Ha'nın adı ile işu nuşa ait beyitler yazılı ve raksı kösterir türlü türlü resimler kazılıdır Konya eski eserlar müzesi' nden getirilerek bu gün dolma bahçe Sarayı'nda açılan Tarih sergisi'nde Teşhire konmuştur.

ler üçüncü Mura'dın adından ibaretti. Mevlâna türbesi bir kere de onun zamanında onarıldığı için o zamanki çelebi bir cemile olmak üzere üçüncü Mura'dın adını parmaklıklar üzerine hakkettirmişti. ya bilerek, ya bilmeyerek yapılan propağanda ile bu Murat pençesi'nin adı Ni-yaz penceresi olarak kalmıştı. İşini şaşırın, servetini batıran zavallılar bu pencerenin önünde boyunlarını eğerler, muratlarına ermek isterlerdi. Şimdi müze Direktörü Bay Yusuf Aykurt burasını güzel bir meşgale yurdu yapmışlar ve tamamen muratlarına kavuşmuşlardır.